

Arrest

nr. 207 199 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigster van X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. GELEYN**
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigster van X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DOLQUIER *loco* advocaat F. GELEYN, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen samen met haar minderjarige zoon (in wiens naam zij het huidige beroep indient) en haar echtgenoot op 2 augustus 2015. Beide echtgenoten dienden op 3 augustus 2015 een verzoek tot internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 20 juni 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met een arrest nr. 176 757 van 24 oktober 2016 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.2. Op 23 november 2016 dienden verzoekster en haar echtgenoot een tweede asielaanvraag in. Op 3 maart 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering tot inoverwegingname. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen met 's Raads arrest nr. 188 661 van 20 juni 2017.

1.3. Op 8 mei 2017 diende verzoekster in naam van haar minderjarig kind S.K.K.A. een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier op 11 mei 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoekster en haar zoon werden door het CGVS op 14 juni 2017 gehoord.

1.4. Op 31 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U hebt de Iraakse nationaliteit en u bent afkomstig uit Bagdad. Op 20 juli 2015 hebt u samen met uw vader K. K. G. A. (CG X; O.V. X) en moeder S. E. K. A.-R. (CG X; O.V. X) uw land van herkomst verlaten. Jullie kwamen in België aan op 2 augustus 2015 en uw ouders vroegen hier asiel aan op 3 augustus 2015. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 20 juni 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest van 24 oktober 2016 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. De asielinstanties hechtten geen geloof aan de door uw ouders ingeroepen asielmotieven.

Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd, hebben uw ouders op 23 november 2016 een tweede asielaanvraag ingediend. Ze verwezen naar de asielmotieven die ze naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag vermeldde en verklaarden dat hun vrees nog steeds actueel was. Uw vader was actief voor het Iraakse leger en kreeg problemen met een militie. Uw ouders vrezen zowel deze militie als de overheid, die uw vader wil doden omdat hij uit het leger deserteerde. Op 3 maart 2017 besliste het CGVS tot een weigering van inoverwegingname met betrekking tot de tweede asielaanvraag van uw ouders. Ze dienden hiertegen een beroep in bij de RvV. Dit beroep werd verworpen op 20 juni 2017.

Uw moeder heeft op 8 mei 2017 in uw naam een asielaanvraag ingediend.

Tijdens uw gehoor op 14 juni 2017 heeft uw moeder verklaard dat zij bedreigd werd door uw vader en haar familie omdat ze van uw vader wilde scheiden. Zij was tegen haar wil aan hem uitgehuwelijkt op vijftienjarige leeftijd. Hij gedroeg zich wantrouwig en gewelddadig ten opzichte van haar en sloeg haar regelmatig. Niemand van haar familie hielp haar. Toen uw vader plande naar België te komen wilde uw moeder in Irak blijven, maar haar familie stond dit niet toe. Nadat jullie naar België kwamen zou uw vader uw moeder hebben zwartgemaakt bij haar familie door te vertellen dat ze een minnaar heeft en dat ze drugsverslaafd is. Hij zou geprobeerd hebben haar te prostitueren om zo aan geld te raken. Zij probeerde hierna zelfmoord te plegen. Uw vader zou terug samen willen zijn met uw moeder en zou u daarom van school hebben ontvoerd. Hij dacht dat als u bij hem zou zijn, uw moeder terug naar hem zou komen. Hij kon echter niet voor u zorgen en bracht u terug naar uw moeder.

Ter staving van uw asielrelaas werd een originele klacht tegen uw vader en een afdruk van een aan uw moeder gerichte bedreigingen via Viber voorgelegd en een afdruk van aan uw moeder gerichte bedreigingen via Viber voorgelegd.

B. Motivering

Uit de verklaringen afgelegd door uw moeder blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op andere motieven als deze die initieel werden aangehaald door uw ouders. Nergens wordt immers melding gemaakt van de problemen met de milities of met de Iraakse overheid. Uw asielaanvraag is gebaseerd op de problemen die uw moeder zou hebben ondervonden met uw vader en haar familie sinds ze werd uitgehuwelijkt.

Vooreerst is het opmerkelijk dat uw moeder pas in uw asielaanvraag, bijna twee jaar na haar aankomst in België, aanhaalt dat ze gedwongen zou zijn geweest om met uw vader te huwen en gewelddadig door hem werd behandeld. Hiervan maakte ze vreemd genoeg nergens melding tijdens haar eigen asielprocedure. Nochtans diende ze zelf twee keer een asielaanvraag in en ging ze telkens tegen de negatieve beslissing in beroep. Als verklaring waarom ze hiervan niet eerder melding maakte, geeft ze aan dat ze schrik had omdat uw vader ermee dreigde haar iets aan te doen als ze hierover zou spreken

(CGVS p.6). Nochtans werd in haar gehoor ten tijde van haar eerste asielaanvraag duidelijk gewezen op het feit dat haar verklaringen vertrouwelijk zouden blijven (CGVS X p.1). Het is verder ook vreemd dat uw moeder zelf geen nieuwe asielaanvraag indiende in eigen naam zodat deze nieuw voorgehouden problematiek ten gronde kon uitgespit worden. In uw gehoor werd duidelijk gewezen op het feit dat een gehoor in het kader van uw asielaanvraag niet de juiste context was om het hierover te hebben, hetgeen uw advocaat uiteindelijk ook toegaf (CGVS p.10-11). Haar vanuit het CGVS nogmaals oproepen in het kader van uw asielaanvraag was niet aan de orde. Immers uw gebrek aan vrees ten opzichte van Irak was al duidelijk (zie verder). Als uw moeder zelf de noodzaak zou voelen meer te vertellen over haar problemen met uw vader en haar familie om duidelijk te maken dat zij hierdoor een vrees koesterde ten opzichte van Irak, zou kunnen verwacht worden dat ze op basis van deze elementen zelf een nieuwe asielaanvraag zou indienen. Hetgeen de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent deze problematiek verder aantast is het feit dat uw moeder op het moment van het gehoor bij het CGVS nog maar amper stappen had ondernomen om werkelijk van uw vader te scheiden. Ze had enkel een klacht ingediend bij de politie in verband met het feit dat ze door hem zou zijn geslagen. De politie zou gezegd hebben dat het een familiaal probleem betrof en verder niets gedaan hebben. Uw moeder beweerde dat ze na het gehoor bij het CGVS verdere stappen zou ondernemen om via een advocaat een aanvraag te doen om te scheiden. Er werd duidelijk op gewezen dat verdere documenten omtrent de echtscheidingsprocedure en eventueel andere documenten om de situatie te staven dienden te worden voorgelegd. Dit is tot op heden echter niet gebeurd.

Verder dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen die uw moeder aflegt nergens blijkt dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou hoeven te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Irak. Toen haar gevraagd werd wat met u zou gebeuren bij een terugkeer naar uw land antwoordde ze dat zij gedood zou worden en u gezien zou worden als de zoon van een prostituee. U zou dan misschien naar een weeshuis worden gebracht en door niemand graag gezien worden (CGVS p.8-9). Dit alles is niet alleen zeer hypothetisch, evenmin maakt ze ergens melding van het feit dat u zelf vervolgd zou worden. Uw vader zou, zo zegt uw moeder, u hier in België een keer van school ontvoerd hebben om uw moeder onder druk te zetten. Echter, toen bleek dat hij niet in staat was voor u te zorgen, bracht hij u terug naar uw moeder (CGVS p.4). Dit wijst er allerminst op dat hij het slecht met u zou voorhebben.

De voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het gaat hier immers slechts om een originele klacht tegen uw vader en een afdruk van bedreigingen via Viber. Wat betreft de klacht dient te worden opgemerkt dat deze werd opgesteld enkel en alleen op basis van de verklaringen van uw moeder. Van de afdruk van de aan uw moeder gerichte bedreigingen van haar familieleden kan onmogelijk de authenticiteit worden nagegaan. Beide documenten hebben een te zwakke bewijskracht om de verklaringen van uw moeder te ondersteunen. Bovendien vormen ze sowieso geen indicatie voor uw persoonlijke vrees ten opzichte van Irak.

Bijgevolg kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en

enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin

vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert het volgende middel aan:

“Aangezien verzoeker zal aantonen dat de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangetast is door onwettigheden; Dat verzoeker van mening is dat de bestreden beslissingen verschillende artikelen en bepalingen schendt, met name schending van:

artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;

artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;

artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;

- art. 48/3, 48/4, 48/6 en 55/5 van de wet van 15 december 1980 ;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29, juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;

artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;

het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;

het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid

I. INLEIDENDE OPMERKING

Verzoeker wordt als minderjarige vertegenwoordigd door zijn moeder. Echter, hij wordt niet vertegenwoordigd door zijn vader aangezien zijn ouders niet meer samenwonen. Zijn moeder was het slachtoffer van huisgeweld en gaat binnenkort een echtscheidingsprocedure starten t.o.v. haar man. Zij weet niet waar hij zich nu bevindt of waar hij woont.

De vader van verzoeker draagt geen zorg meer voor het kind. Er werd afstand genomen van de vader door de rest van het gezin gezien zijn gedrag.

Dit is de reden waarom verzoeker niet door beide ouders kan vertegenwoordigd worden.

II. WEERLEGGING VAN DE ARGUMENTEN VAN DE TEGENPARTIJ

1. De kwetsbaarheid en zeer jonge leeftijd van verzoeker

Het is bijna overbodig te herinneren aan tegenpartij dat verzoeker geboren is in 2013, wat met zich meebrengt dat hij vierjaar oud is.

Hij voegde zich in eerste instantie toe aan de asielaanvragen van zijn ouders maar diende dit keer zelfstandig een asielaanvraag in omdat er bijkomende nieuwe feiten aan het licht kwamen.

Men merkt dat tijdens het CGVS-gehoor de zeer jonge leeftijd van verzoeker problematisch is in de zin dat er geen enkel antwoord wordt gegeven aan de vragen van de Protection Officer. Het kind speelt en is zich volledig onbewust van de situatie.

(..)

Men dient op te merken dat in deze omstandigheden een kind onmogelijk in staat is zijn asielaanvraag te verdedigen en een samenhangend relaas over te brengen. Men komt gemakkelijk tot de conclusie dat dit een onoverbrugbare kwetsbaarheid met zich meebrengen dat de procédure, zoals deze wordt toegepast, absoluut niet geschikt is voor een kind van die leeftijd. De verzoeker heeft zelfs geen besef van de procedurele waarborgen die er bestaan.

Hoewel het gehoor vrijwel geen informatie gaf aan de PO over de asielzoeker zelf, werd toch een beslissing uitgeleverd. Men blijft in het ongewisse hoe de PO voldoende informatie heeft kunnen verkrijgen gezien verzoeker tijdens het hele mondelinge verhoor aan het spelen was.

Dit werd door de PO zelf aangegeven:

(...)

De PO geeft zelfs aan dat het gehoor niet in het belang is van het kind gezien een kind niet moet terechtkomen in een dergelijke situatie. Echter, de PO acht het ook niet nodig om verdere vragen te stellen om meer informatie te verkrijgen met de hulp van de moeder.

Tenslotte dient te worden benadrukt dat ook de moeder van verzoeker een grote kwetsbaarheid vertoont door haar belevenissen.

Gezien zij het merendeel van de antwoorden heeft gegeven gedurende het verhoor en het asielmotief rond het uithuwelijken haar betreft, dient dit in beschouwing te worden genomen.

Er moet rekening gehouden worden met het feit dat zij in eerste instantie een gedwongen huwelijk heeft doorstaan, vervolgens slagen en kloppen gekregen heeft van haar man, en hiervoor geen steun heeft gekregen van haar familie en tenslotte zelfmoord heeft willen plegen, zonder succes.

De feiten gepleegd door haar man zijn ernstig:

(...)

Er moet rekening worden gehouden met dit kwetsbaar profiel.

2. Asielmotieven

De bestreden beslissing vermeldt dat de asielaanvraag van verzoeker op andere motieven steunt aan de asielaanvragen die voordien werd ingediend door de ouders.

Echter, er dient ongetwijfeld rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker, in geval van een eventuele terugkeer naar Irak, zal lijden onder de vervolging die plaatsvindt omwille van de asielmotieven van de ouders, gezien hij hun kind is.

in die zin steunt de asielaanvraag ingediend in naam van verzoeker automatische in de eerste plaats ook, stilzwigend, op de asielmotieven van zijn ouders.

indien zij gevaar lopen, loopt verzoeker ook gevaar, per deductie.

Men vergeet dus niet dat indien zijn vader kan gedood worden omwille van de desertie van het Iraakse leger, waar hij zijn vorige job vervulde, verzoeker dus ook een risico op gevaar loopt. Wanneer tegenpartij verklaart dat "nergens melding wordt gemaakt van de problemen met de milities of met de Iraakse overheid" vraagt men zich af wanneer deze melding kon worden gemaakt door verzoeker aangezien deze hiertoe niet in staat is en door zijn te jonge leeftijd geen gelijke kans krijgt.

De asielaanvraag van verzoeker steunt ten tweede inderdaad ook op het feit dat zijn moeder werd uitgehuwelijkt aan zijn vader en dat zij nu, ten gevolge van huisgeweld, wenst te scheiden. Deze scheiding is cultureel onaanvaardbaar en zal niet worden getolereerd door de families in Irak. De moeder kan dus geen kant uit.

De uithuwelijking werd door de moeder van verzoeker duidelijk uitgelegd en op een geloofwaardige manier uitgebracht. Zij heeft moeite gedaan om met structuur en op een doorleefde manier haar verhaal, ondanks het delicate onderwerp, uit de doeken te doen:

(...)

Rekening houdend met het bovenstaande is de bestreden beslissing te beperkend.

Het feit dat tegenpartij probeert te argumenteren dat de moeder van verzoeker dit nieuwe motief nooit heeft aangehaald in haar vorige asielaanvragen kan ten strengste betwist worden.

Er wordt niet betwist dat zij hier nooit over heeft gesproken.

Echter, zoals duidelijk aangegeven dient te worden herinnerd dat de feiten van huisgeweld in hoofde van de vader van verzoeker en het hoogst bekritiseerbaar gedrag van de vader van verzoeker slechts een korte tijd geleden begon.

Deze feiten gaven het licht aan oudere feiten zoals het uithuwelijken. Dit is volstrekt logisch aangezien Mevrouw A. eerder nooit een reden had gehad om het geforceerde huwelijk aan te halen. Indertijd gedroeg haar man zich goed en moest zij zich bij het uithuwelijken neerleggen als deel van haar cultuur. Wanneer haar man echter agressief werd, ontwikkelde het uithuwelijken zich in een probleem dat een asielmotief kon verbergen.

Daarnaast vermeldt zij duidelijk dat haar man druk uitoefende op haar om met geen woord te reppen over het gedwongen huwelijk.

(...)

Zij heeft trouwens contact opgenomen met een advocaat in Familierecht om een echtscheidingsprocedure te starten voor de Familierechtbank, met als doel te scheiden van haar man, ten gevolge van het huisgeweld.

Deze advocaat tracht nu met de moeder van verzoeker de nodige documenten samen te brengen.

Er kan dus niet meer aangehaald worden door tegenpartij dat er geen stappen werden ondernomen.

Het feit dat de politie niets heeft ondernomen na de ingediende klacht kan onmogelijk als argument dienen aangezien deze passiviteit geen meting is van de ernst van de situatie.

Het is weliswaar zo dat verzoeker hier het slachtoffer van zal zijn en, samen met zijn moeder, zal worden verstoten door het initiëren van een dergelijke procedure. Het risico tot gevaar is dus wellicht reëel.

Het spreekt van zich dat verzoeker een rechtstreeks slachtoffer is van zulk een context. Er werd trouwens verteld tijdens het gehoor dat verzoeker al eerder werd ontvoerd aan school door zijn vader, maar dan uiteindelijk werd teruggegeven aan de moeder van verzoeker omdat hij niet kon/wou instaan voor de nodige zorg.

Men dient rekening te houden met de delicate informatie die de moeder van verzoeker weergegeven heeft tijdens het interview. Zo wenst haar man haar te introduceren in de prostitutiewereld, wat een zeer ernstige kwetsbare situatie met zich meebrengt voor haar en haar zoon. Zij heeft moeite met zichzelf te

beschermen, als alleenstaande jonge vrouw met een zeer jong kind, tegen de bedreigingen van haar man.

Zij heeft ook duidelijk aangegeven dat in Irak geen hulp zal worden geboden voor dit probleem:

(...)

Er dient te worden benadrukt dat alle bovenstaande motieven als potentieel gevolg kunnen hebben dat verzoeker wordt ontvoerd door de schoonfamilie van zijn moeder. Men weet niet wat voor een omgeving dit zal zijn maar het blijft problematisch omwille enerzijds van het feit dat een kind van die jonge leeftijd niet kan worden gescheiden van zijn mijn en anderzijds omdat de vader van verzoeker al gewelddadig is opgetreden tegen zijn moeder en men niet weet of zijn familie zich ook zo gedraagt.

Dit gevaar werd reeds gemeld ter gelegenheid van het CGVS-verhoor.

Tegenpartij uit echter geen enkele zorg hieromtrent en men blijft in het ongewisse over:

Verzoeker zich hiertegen moet beschermen, éénmaal terug in Irak verblijvend

De moeder van verzoeker zich hiertegen moet beschermen gezien zij slachtoffer is van het gewelddadig (fysiek en mentaal) gedrag van haar man en zij machteloos blijft ten opzichte van hem.

De bestreden beslissing geeft hier geen indicaties over.

4. Neergelegde documenten

Verzoeker legde, via zijn moeder, twee documenten neer:

- Een klacht die ongeveer een maand geleden werd neergelegd bij de politie
- Bedreigingen die via Viber werden geuit

Dit kwam aan bod en werd duidelijk gesignaleerd tijdens het verhoor. De Moeder van verzoeker heeft de omstandigheden van deze documenten uitgelegd:

(...)

Nochtans bevat de bestreden beslissing GEEN ENKELE motivatie betreffende de neergelegde documenten. Dit is problematisch omdat de documenten een duidelijke toegevoegde waarde zijn in het kader van de asielpcedure van verzoeker en omdat deze de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers moeder versterken. Dit is pertinent gezien de geloofwaardigheid van haar verklaringen expliciet wordt betwist.

Men begrijpt hoe tegenpartij kan verklaren dat haar aangehaalde vrees t.o.v. haar familie ten gevolge van haar wens tot scheiding ongeloofwaardig is, terwijl zij geen rekening houdt met bedreigingen die zwart op wit aan haar uitgeleverd worden.

Dit is een ernstige schending van de motivatieplicht en onderzoeksplicht die op de schouders van tegenpartij rust.

III. IN HOOFDORDE: DE TOEKENNING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS

De verzoeker heeft zijn vervolgingsgronden duidelijk geïdentificeerd tijdens de audits op de CGVS:

4- Slachtoffer van de problemen die zijn vader zal kennen doordesertie van bij het Iraakse leger

4- Slachtoffer van de problemen ten gevolge van de reputatie (of werk) als hoer van moeder door toedoen van zijn vader

4, Slachtoffer van de problemen ten gevolge van de scheiding die zijn moeder aan het starten is.

Men vermeldt hierbij opnieuw de rechtspraak van Uw Raad in het arrest nr. 170 819 van 29 juni 2016

(...)

Er dient specifiek te worden teruggekomen op de positie van de vrouw in de Iraakse samenleving. De observaties omtrent de moeder van verzoeker hebben immers een rechtstreekse invloed op de toekomst van verzoeker.

(...)

Een irakese vrouw die journaliste werd beschrijft de positie van de vrouw in Irak:

(...)

(...)

b.

Er dient eveneens specifiek teruggekomen te worden op de vervolging van de moeder van verzoeker als vrouw, door het feit dat ze slachtoffer is van huiselijk geweld, van discriminatie (man wil haar als prostituee laten werken), onderdrukking. Daarnaast heeft ze minder basisrechten (vb. recht tot scheiding).

De Mevrouw A. was jarenlang slachtoffer van huiselijk geweld en moest zich verzetten tegen de beslissing van haar man om haar zonen te laten inlijven bij de militie. Om dit te ontvluchten, verliet ze het land.

Haar vervolgingsgrond heeft dus betrekking op haar positie en conditie als vrouw, slachtoffer van geweld en discriminatie door haar geslacht

Artikel 1 A van het Verdrag van Genève bepaalt vijfvervolgingsgronden. Het geslacht maakt geen deel uit van deze vijf vervolgingsgronden.

In die zin kan een vrouw die wordt vervolgd omwille van haar geslacht geen toekenning van het vluchtelingenstatuut krijgen. Echter, België heeft andere wetsbepalingen ondertekend zodat het geslacht

een vervolgingsgrond zou kunnen zijn in de zin van artikel 1A van het verdrag van Genève. Zo kan een vrouw, vervolgd op basis van haar geslacht ggm ksnst iTiakGri op G@rs GrkGnrilriCi
Zo trad de Conventie van Istanbul inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld in werking op 1 juli 2016, na de ratificering op 14 maart 2016 door België.
Artikel 1 van het Verdrag legt de nadruk op de bescherming van de vrouw tegen huiselijk geweld en de promotie van de gelijkheid voor de vrouwen.

De begripsomschrijvingen bepalen als volgt:

(...)

"Artikel 60 van het Verdrag maakt een link met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Verdrag van Genève). Het verplicht de lidstaten te waarborgen dat gender gerelateerd geweld tegen vrouwen erkend wordt als een vorm van vervolging in de zin van artikel 1, A, tweede lid van het Verdrag van Genève en als een vorm van ernstig gevaar dat aanleiding geeft tot subsidiaire bescherming. Het artikel stelt een gender sensitieve verwerking van asielaanvragen voorop. De Conventies van Istanbul kan wellicht een positieve impact hebben op de behandeling van de asielerzoekers van vrouwen en meisjes die in hun thuisland of onderweg seksueel geweld hebben ondergaan, alsook van vrouwen die vluchten voor vrouwelijke genitale verminking of gedwongen huwelijken. "

<http://www.kruispuntmi.be/nieuws/conventie-van-istanbul-over-geweld-tegen-vrouwen-en-huiselijk-geweld-inwerking-op-1-juli-2016>

In casu vreest de Mevrouw A. in geval van terugkeer naar Irak de sanctie van haar man, haar stam en haar autoriteiten omdat ze, na jarenlang slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld, zich heeft verzet tegen de beslissingen van haar echtgenoot

De motieven die de Mevrouw A. aanhaalt hebben allen betrekking tot haar geslacht en haar conditie als vrouw in de Iraakse gemeenschap. Zij vreest gestraft te worden voor haar houding omdat er sprake is van een machtsonevenwicht (man (machtig) - vrouw (machteloos)) :

(...)

Omwille van deze observaties betreffende de moeder van verzoeker, die rechtstreekse gevolgen inhoudt voor verzoeker, past het om het vluchtelingenstatuut aan de verzoeker en toe te kennen.

Indien uw Raad, in een onwaarschijnlijke situatie, besluit om de vervolgingsgrond op basis van het geslacht niet te aanvaarden, dient te worden aangehaald dat de Mevrouw A. voor haar geslacht wel toebehoort tot de sociale groep van de vrouwen. Dit is een vervolgingsgrond dat wordt bepaald in artikel 1A van de Conventie van Genève.

Rekening houdend met het feit dat er duidelijk werd aangetoond dat de Mevrouw A. slachtoffer van huiselijk geweld was en zich moest verzetten tegen de beslissing van haar man om het leven van haar zoon te beschermen, dient te worden besloten dat de Mevrouw A. op basis van haar sociale groep een vervolging doet gelden en de toekenning van het statuut moet krijgen.

Bovendien zal ze door haar stam beschouwd worden als vluchteling, in de negatieve zin. Ze zal worden verbannen.

Er dient weliswaar een bescherming te worden verleend aan haar zoon om Mevrouw A. hiermee rechtstreeks te helpen.

Betreffende dit onderwerp wordt herinnerd aan de tegenpartij dat:

(...)

Buitenlandse Zaken Nederland, Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak, april 2015, p. 55-57, <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2015/04/16/ambtsbericht-veiligheidssituatie-in-irak>

(...)

Buitenlandse Zaken Nederland, Algemeen Ambtsbericht Irak, december 2013, p. 50, <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2013/12/20/algemeen-ambtsbericht-irak>

(...)

Minority Rights Group International, 14,000 Women Killed So Far In Iraq Conflict, Thousands More Abducted: New Research, February 2015, <http://www.refworld.org/docid/556eaa1f4.html>

pp. 15-16

(...)

p. 17

(...)

c.

Er dient te worden benadrukt dat Uw Raad de situatie van vrouwen die in het echt gescheiden waren en vervolgens een terugkeer naar Irak moesten maken al in aanmerking heeft genomen in het arrest nr. 180 721 van 13 januari 2017.

IV. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: Toekenning VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

I. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: Toekenning VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING (Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980)

DEFINITIE

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

(...)

De inhoud van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

- Artikel 2 EVRM:

(...)

- Artikel 3 EVRM:

(...)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op leven verankerd, als één van de meest fundamentele artikelen: "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus eng interpreteren" (Arrest McCann, Farrell and Savage tegen Verenigd Koninkrijk van 27 september 1995, verzoek nr. 18984/91).

Onder deze bepalingen wordt erkend dat de Staat geen enkele handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden dat het recht op het leven in gevaar gebracht wordt. Er moet aangetoond worden dat het risico van levensberoving echt is en dat de overheden van de Staat waarvan de verzoeker afkomstig is, niet in staat zijn om maatregelen te nemen die van aard zijn om het risico op vrijheidsberoving en het risico van behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM te miniseren en om een adequate bescherming te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verschillende methoden ontwikkeld om het reëel risico van vrijheidsberoving of onmenselijke behandeling te bewijzen.

a) De verzoeker moet aantonen dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zou worden gebracht in geval van terugkeer.

b) De verzoeker moet bewijzen dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van praktijken die in strijd zijn met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

c) De verzoeker moet aantonen dat, in uitzonderlijke situaties van willekeurig geweld in het land herkomst, zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied van zijn land van herkomst een reëel gevaar vormt voor zijn leven of fysieke integriteit.

in casu is verzoekster van mening dat Bagdad zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat haar aanwezigheid op het grondgebied van Bagdad een reëel gevaar vormt voor haar leven, haar persoon en haar integriteit.

A.HETBEGRIJ VAN "GEWAPEND CONFLICT"

Het begrip van "intern gewapend conflict", waarnaar wordt verwezen door het artikel 48/4, § 2, c, van de wet van 15 december 1980, wordt noch bepaald door deze wet, noch door de voorbereidende werkzaamheden.

Sinds haar arrest van 08/07/20084, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar de definitie van het Internationaal Straftribunaal voor het voormalige Joegoslavië in het kader van de zaak Taaic (Joegosiaviëtribunaal, Prosecutor v. Tadic, Interlocutory Appeal on Jurisdiction, Case No. IT-91-1-AR72 (2 oktober 1995), §70): "Er bestaat een gewapend conflict wanneer er [...] langdurige gewapend geweld plaatsvindt tussen overheden en georganiseerde gewapende groepen of tussen deze groepen binnen een staat"⁵.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie verwerpt echter deze aanpak in haar arrest van 30/01/2014 "Aboubacar Diakité tegen CGVS": "met het oog op de toepassing van deze bepaling, dient het bestaan van een intern gewapend conflict te moeten worden aanvaard, wanneer er gevechten plaatsvinden tussen de reguliere strijdkrachten van een Staat en een of meer gewapende groepen of wanneer twee of meerdere gov/apende groepen tegen elkaar vechten, zonder dat het noodzakelijk zou zijn dat dit conflict omschreven dient te worden als een gewapend conflict van niet internationale karakter onder het internationaal humanitair recht en zonder dat de intensiteit van de gewapende confronteren, het niveau van de organisatie van de strijdkrachten of de duur van het conflict het voorwerp zouden uitmaken van een afzonderlijke beoordeling van de mate van geweld die van kracht zou zijn in de betrokken gebied"⁶. Bijgevolg, "orrivat de definitie van het Hof een breed scala aan hypothesen"⁷, de beoogde situaties in het kader van de subsidiaire bescherming hebben betrekking töt "gevechten tussen één of meer gewapende groepen onderling"⁸.

In casu stelt verweerder het bestaan van een intern gewapend conflict in Bagdad niet in vraag.

De Commissaris-Generaal beweert inderdaad dat verschillende gewapende groepen tegen elkaar vechten in Bagdad : ISIS, nationale veiligheidsdiensten (leger en politie), sjjiitische milities en criminele bendes en leden van milities die uit eigen initiatief handelen. De verwerende partij betwist dan ook niet

'dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict⁹. Dit geweld in Bagdad vertaalt zich in "terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds"¹⁰.

B.HETBEGRIIP "WILLEKEURIG GEWELD"

Verweerder meent dat er 'in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.¹¹

Hierna zal aangetoond worden dat er actueel in Bagdad een dermate hoge graad van willekeurig geweld gaande is, dat de loutere aanwezigheid van verzoekster in dit gebied een ernstig gevaar vormt voor haar leven of persoon.

Er dient erop gewezen te worden dat het begrip van "willekeurig geweld" noch wordt bepaald in de Conventies van Genève, noch in het internationaal recht, noch in het Belgische recht. De "Petit Larousse" van 1995 definieert "willekeurig geweld" als het geweld dat "slaat op willekeurige wijze, zonder onderscheid".

(...)

Er dient opgemerkt te worden dat de mate van willekeurig geweld hier wordt betwist door het CGVS.

Echter, zoals hieronder zal worden aangetoond, is er momenteel in Bagdad sprake van een dermate hoge graad van willekeurig geweld, gezien het grote aantal aanvallen die in de afgelopen maanden plaatsvonden en gezien er een reële kans is tot ernstige bedreigingen van het leven of de persoon ten aanzien van alle burgers.

Ter gelegenheid van de zaak "Diakité", heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het belang onderstreept van het begrip "willekeurig geweld" in het kader van de toekenning van dé status van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot gewapende conflicten, verwijst het Hof naar het arrest "Noor Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie" van 17/02/2009: "het bestaan van een dergelijke bedreiging kan uitzonderlijk worden geacht als bestaande te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het gewapende conflict [...] een dermate hoog niveau hebben bereikt dat er gegronde bestaan om aan te nemen dat een burger dat teruggestuurd wordt in het betrokken land of, in voorkomend geval, in de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid in deze gebieden een reëel risico oploopt om aan voornoemde bedreigingen te worden onderworpen"¹².

Geen verdere begeleiding wordt gegeven aan de nationale autoriteiten om het niveau van geweld concreet te evalueren¹³.

(...)

Hoewel het begrip "willekeurig geweld", dat wordt gebruikt in artikel 48/4 §2, c), niet overeenkomt met het begrip "algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens zijn de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant.

Verweerder is echter van mening dat het verschillende objectieve elementen zou moeten overwegen om de werkelijke risico's te beoordelen die in artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 worden genoemd, onder meer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelstellingen van de partijen in het conflict, de aard van het geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld van de burgers vereist hun land te verlaten of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst.

1 - Situatie VAN WILLEKEURIG GEWELD IN BAGDAD DIE DE VERLENING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING RECHTVAARDIGT

In casu, is er sprake van een algemene willekeurig geweldssituatie in Bagdad dat van aard is om een reëel risico te doen ontstaan in hoofde van alle burgers om het voorwerp te zijn van ernstige bedreigingen tegen het leven of de persoon aan de hand van een detaillering van alle criteria onthuld door het EHRM of gebruikt door het CGVS.

We hernemen hieronder de criteria die door het EVRM werden opgesomd (A, B, C en D) en associëren ze met de criteria die door het CGVS werden aangenomen (vermeld tussen haakjes) om aan te tonen dat er zonder twijfel een ernstige situatie van willekeurig geweld is in Bagdad.

A. DE VRAAG NAAR DE GEBRUIKTE OORLOGSMETHODEN EN TACTIEKEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT DIE VAN AARD ZIJN OM HET RISICO VAN HET AANTAL BURGERSLACHTOFFERS TE DOEN VERHOGEN, OF DIE RECHTSTREEKS GERICHT ZIJN TEGEN DE BURGERS "(DE DOELSTELLINGEN DIE GESTREVEN WORDEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT, DE AARD VAN DE GEBRUIKTE GEWELD EN DE INTENSITEIT VAN DEZE INCIDENTEN)

Het is duidelijk dat de partijen die betrokken zijn in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers.

Het Commissariaat-generaal geeft zelf toe dat de Islamitische Staat in Bagdad in de eerste twee maanden van 2016 twee keer gebruik heeft gemaakt van militaire tactieken (gecombineerde militaire operaties) om een directe confrontatie met de Iraakse veiligheidstroepen te provoceren (respectievelijk op 11 januari en 28 februari 2016).

(...)

Verwerende partij begaat dan ook een kennelijke beoordelingsfout in de motivatie van zijn beslissing.

B. HET VEEL VOORKOMEND KARAKTER OF NIET VAN DERGELIJKE METHODEN OF TACTIEKEN IN HOOFDE VAN DE Partijen IN HET CONFLICT (HET AANTAL INCIDENTEN DIE BETREKKEING HEBBEN TOT HET CONFLICT)

Cedoca repertorieert in de COI Focus Bagdad van 05.07.2017 de "zware aanslagen in Bagdad", zonder vermelding van de definitie en het minimale aantal slachtoffers. Hij lijst zo 39 "zware aanvallen" voor het jaar 2015 en 30 voor het jaar 2016. Verzoekster verwijst hier naar de argumenten van Caritas International: Hoewel de notie 'aanval' niet wordt bepaald door de Cedoca, moeten we toch het opvallende verschil opmerken met het aantal incidenten die J.

Wing geeft voor 2015 in Bagdad, zijnde van 2.63119 en voor 2016, zijnde 3,42020. Dit verschil is vooral verontrustend omdat de Cedoca zelf verwijst naar de blog van J. Wing "Musings on Iraq" voor onderzoeksdoeleinden voor het schrijven van de COI21.

De Islamitische Staat is niet de enige oorzaak van het geweld tegen burgers in Bagdad : sjiiitische milities, criminele organisaties en milities die uit eigen initiatief handelen zijn verantwoordelijk voor een meer individuele vorm van geweld tegen burgers: discriminatie en intimidatie op checkpoints, doodsbedreigingen, ontvoeringen voor losgeld, standrechtelijke executies, intimidatie op werkplaats, vernieling van eigendommen, diefstal, inbraak, enz.

(...)

C. DE GELOKALISEERDE- OF VERLENGDE AARD VAN DE GEVECHTEN

Het gehele Iraakse grondgebied is het slachtoffer van de aanvallen.

1.

We moeten niet vergeten dat Bagdad de kleinste van de 18 provinci.es van Irak is, met slechts 4.555 km2, terwijl de totale oppervlakte van het Iraaks grondgebied 435.052 km2 is. Bagdad vertegenwoordigd zo maar ook 1,047% van het gehele oppervlak van het land.

2.

De provincie Bagdad, gelegen in het centrale deel van het land, telt 7.145.470 inwoners (bijgewerkt cijfer voor 2017). Bagdad is dus een provincie met een zeer hoge bevolkingsdichtheid, met ongeveer 1.569 inwoners per km2.

Met zoveel inwoners per km2, is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, heeft dramatische gevolgen voor iedereen in de omgeving. Gezien de dichtheid van mensen per vierkante kilometer, is het aantal collaterale schade aanzienlijk.

3.

Gezien het verschrikkelijke geweld dat plaatsvond in Bagdad in 2016, identificeert de UNAM! (Verenigde Naties Irak) de dood van 3,132 burgers en 8,829 gewonde burgers. Volgens J.Wing ("Musings on Iraq"), zijn 5.319 burgers omgekomen en 13.462 gewonden gevallen en volgens Iraq Body Count zijn 3.744 mensen omgekomen. Het verschil tussen deze cijfers is te wijten aan de door de overheid opgelegde censuur en de onmogelijkheid om het geheel van de incidenten in de Iraakse hoofdstad dagelijkse dekken²³.

Dit betekent concreet dat gemiddeld 11 burgers per dag overleden in Bagdad in het jaar 2016. Als we verwijzen naar de recente aanslagen in Parijs op 13.11.2015 en Brussel op 22.03.2016 en de omvang dat dergelijke drama's nemen in de hele westerse wereld, mag men de dagelijkse aanslagen in Bagdad niet minimaliseren.

(...)

De tabel hieronder geeft het aantal burgerdoden ten gevolge van het geweld weer op het gehele Iraakse grondgebied sinds 2003 (<https://www.iraqbodycount.org/database/>).

Het jaar 2013 telt 9851 doden.

2014 is recent het dodelijkste jaar met 20.169 doden.

Voor 2016 tellen we 16,393 doden.

(...)

Er kan dan ook worden gezegd dat het conflict in Bagdad een gelokaliseerd karakter heeft aangezien het gemiddelde van 3.744 burgerslachtoffers (volgens Iraq Body Count) voor het jaar 2016, het totale aantal burgers gedood in Irak bedragende 16.393 slachtoffers. Bijgevolg vertegenwoordigen de burgerdoden in Bagdad 22,84% van alle burgerdoden in Irak. Beweren dat het conflict in Bagdad geen lokaal karakter vertoont, zou de ontkenning zijn van een verschrikkelijke objectieve vaststelling.

D. HET AANTAL OMGEKQMEN BURGERS, GEWONDEN EN ONTHEEMDEN DOOR DE GEVECHTEN (HET AANTAL BURGERS DIE SLAÇHTOFFERS ZIJN VAN WILLEKEURIG GEWELD,

DE IMPACT VAN HET GEWELD OP HET LEVEN VAN DE BURGERS EN DE MATE BURGERS OM HUN LAND MOETEN VERLATEN OMWILLE VAN HET GEWELD OF, INDIEN VAN TOEPASSING, HUN REGIO VAN HERKOMST)

.1. .

Het CGVS stelt dan ook dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden burgerslachtoffers opeist Wij verwijzen naar punt C betreffende het aantal burgerslachtoffers in Bagdad. Het geweld in Bagdad treft alle burgers. Er is duidelijk sprake van willekeurig geweld waarvan alle burgers het slachtoffer kunnen zijn. ISIS richt zijn aanslagen op de hoofdstad en er wordt ook niet in twijfel getrokken dat deze terroristische organisatie als doel heeft om zoveel mogelijk burgers te bereiken tijdens het plegen van zijn aanslagen in de Iraakse hoofdstad. Als men de recente internationale pers leest, kunnen we de omvang van het geweld van de aanvallen roalisoron (zie bijvoorbeeld de aanslagen die plaatsvonden op 11 januari, 28 februari, 11, 17 en 30 mei 2016, 9 juni 2016, 3 juli 2016, 6 en 9 september 2016).

Er dient erop gewezen te worden dat de minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders in tegenspraak staat met de staatssecretaris Théo Francken met betrekking tot de veiligheid in Bagdad.

"De Buitenlandse Zaken ontraden ten sterkste om te reizen naar Irak, waaronder de hoofdstad, omdat de veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Ik heb hem er al op gewezen dat we nog steeds de situatie zullen moeten analyseren", aldus Didier Reynders. Hij voegde hieraan toe "Ik vraag aan de diensten, en de zijne, om zich desbetreffende uitte spreken. Hebben wij te maken met een veilige situatie of niet? Ik ben hiervan niet overtuigd."24. Men dient ook op te merken dat Canada "iedere reis" naar Irak ontraadt, behalve in Iraakse Koerdistan in het noordoosten. « Des attentats à la voiture piégée, des embuscades contre des véhicules ainsi que des tirs de mortier et de roquettes se produisent périodiquement dans tout le pays, y compris à Bagdad et dans la zone internationale de Bagdad, faisant de nombreux morts. En effet beaucoup de passants sont tués ou blessés lors de telles attaques coordonnées. Le risque de se trouver au mauvais endroit au mauvais moment demeure donc élevé. (...) Les postes de contrôle se sont multipliés à Bagdad et dans d'autres régions de l'Iraq. Montrez-vous très coopératif et faites preuve d'un grand respect aux postes de contrôle. Le fait qu'une personne porte un uniforme de la police ou de l'armée iraquienne ne garantit pas qu'elle soit investie de pouvoirs officiels. Redoublez de prudence aux postes de contrôle ponctuels, où il se commet souvent des meurtres, des enlèvements et des vols »25. (Vrije vertaling : Aanvallen met autobommen, hinderlagen tegen voertuigen en mortieren en raketten komen regelmatig voor in het hele land, met inbegrip van Bagdad en de internationale zone in Bagdad, waardoor veel doden vallen. Inderdaad, er werden vele voorbijgangers gedood of gewond tijdens dergelijke gecoördineerde aanvallen. Het risico om in de verkeerde plaats op het verkeerde moment te zijn is nog steeds zeer hoog. (...) Er zijn vele checkpoints verspreid in Bagdad en andere delen van Irak. Laat zien dat je zeer coöperatief bent en toon veel respect bij de checkpoints. Het feit dat een persoon een uniform van de politie of het Iraakse leger draagt is geen garantie dat hij werkt in officiële hoedanigheid. Wees extra voorzichtig bij voorlopige checkpoints, waar vaak moorden, ontvoeringen en berovingen gepleegd worden).

Het Verenigd Koninkrijk raadt enkel de "essentiële reizen" aan en dan nog dient het in sommige gebieden en onder gewapende begeleiding te gebeuren26. De Verenigde Staten beweren dat het sektarische en terroristische geweld is toegenomen sinds het begin van 2013, vooral in de provincie van de hoofdstad (laatste update op 14 juni 2017)27.

Ten slotte raadt België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen niet heeft gewijzigd sinds februari, iedere reis naar Irak "formeel" af onder vermelding van het "risico dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen"28.

3. '

(...)

A. Informaties beschikbaar in de COI Focus en in de beslissing van het CGVS en kritiek van de COI Focus van 05.07.2017

a) Informaties beschikbaar in de COI Focus en in de beslissing van het CGVS De hoofdstukken van de COI Focus Bagdad van 05.07.2017 blijven vrijwel ONGEWIJZIGD in vergelijking met de COI Focus van 31.03.2016. Wat hierna gesteld wordt betreffende de COI Focus van 31.03.2016 (bijvoorbeeld verwijzend naar het rapport Parole à l'exil van CARITAS International) kan dus ook verweten worden aan de COI Focus van 05.07.2017.

Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen publiceert regelmatig beleidsnota's die « de grote krijtlijnen weergeeft van de beleidsregels die de commissaris-generaal hanteert bij de beoordeling van de asielaanvragen afkomstig uit een welbepaald land ».

De laatste maanden werden er vier "beleidsnota's voor de behandeling (van aanvragen)" gepubliceerd met betrekking tot de Iraakse burgers. Een nota op 2.06.2015 (stuk B3), een nota op 3.09.2015 (stuk B4), een nota op 26.10.2015 (stuk B5), een nota op 28.04.2016 (stuk B6) en een nota op 25.08.2017 (stuk B7).

(...)

Op 28.04.2016 en 25.08.2017, heeft de Commissaris-generaal zijn positie niet gewijzigd en verzekert nog altijd dat « il ressort des informations disponibles que le niveau de la violence, l'impact du terrorisme et les conséquences de l'offensive de l'EI varient fortement d'une région à l'autre. Ces différences régionales caractérisent le conflit en Irak. C'est pourquoi le CGRA tient non seulement compte de la situation actuelle en Irak pour évaluer le besoin de protection, mais également de la situation sécuritaire dans la région d'origine du demandeur d'asile » (stuk B6).

Vertaling : uit de beschikbare informatie blijkt dat het niveau van het geweld, de impact van het terrorisme en de impact van de IS offensief variëren sterk van de ene regio naar de andere. Deze regionale verschillen karakteriseren het conflict in Irak. Dit is de reden waarom het CGVS rekening houdt met niet alleen de huidige situatie in Irak om de nood aan bescherming te beoordelen, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de asielzoeker.

In juni 2015 was verweerder van mening dat het willekeurig geweld in Bagdad zodanig was dat er een reëel risico bestond voor alle burgers op ernstige bedreigingen voor het leven of de persoon. Na het bevriezen van de beslissingen met betrekking tot de burgers afkomstig van Bagdad voor een paar weken vanaf begin september 2015, is de Commissaris-generaal nu van mening dat de situatie in Bagdad niet meer overeenkomt met een situatie die aanleiding kan geven tot de toekenning van subsidiaire bescherming.

Verweerder toont echter absoluut niet aan in welke mate de situatie in Bagdad veranderd zou zijn tussen de maand juni 2015 (datum van publicatie van de nota steHende dat er sprake was van een uitzonderlijke situatie die de toekenning van de subsidiaire bescherming zou rechtvaardigen) en oktober 2015/april 2016.

Zoals hiervoor bewezen, is de situatie in Bagdad werkelijk niet veranderd tussen augustus 2015, wanneer de subsidiaire bescherming werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad, en eind oktober 2015/april 2016/september 2016/augustus 2017, wanneer de subsidiaire bescherming niet meer werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad.

Dit wordt bevestigd door het CGVS. Men leest inderdaad op de site van het CGVS sinds 31.03.2016 dat (stuk B2)

(...)

Het CGVS erkent dus zelf dat het aantal slachtoffers stabiel blijft ; waarom dan ook van mening zijn dat de situatie veranderd is ? Dit zijn tegenstrijdige motieven.

De COI Focus van 05.07.2017 meldt dat ISIS overgeschakeld is naar nieuwe methodes om zijn aanvallen te plegen: « Het aantal aanslagen door autobommen in Bagdad heeft in de afgelopen zes jaren grote fluctuaties gekend: van gemiddeld 8 per maand in 2012 naar 24.4 in 2013, en 22.4 in 2014. Vanaf december 2014 narri dit af omdat ISIS de contrôle over Jurf al-Sakhr in Babil en Nibai in Salah al-Din kwijtspeelde, plaatsen waar de bomvoertuigen werden gefabriceerd en van waar ze naar de hoofdstad werden gestuurd. Vooral het aantal zware, spectaculaire aanslagen met tientallen doden Hep vervolgens sterk terug. Een andere factor voor de afname van het aantal autobommen vanaf einde 2014 was de toegenomen nood voor ISIS om dit wapen in te zetten bij gevechten op plaatsen in de provincies Anbar en Salah al-Din. Het totale aantal aanslagen met explosieven in de hoofdstad nam in die periode echter niet af. Uit analyse van het beschikbare bronmateriaal, bleek dat ISIS toen meer is overgeschakeld op andere methodes, met name IED en zelfmoordvesten (SVEST). Ook deze aanslagen werden gericht op drukke plaatsen zoals winkels, restaurants, cafés en markten, om een maximaal aantal burgers te treffen.»³⁴. Ook dit element heeft het CGVS niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Hieraan voegt Cedoca toe dat voor elke maand van 2015 en 2016, de provincie Bagdad het grootste aantal burgerslachtoffers in absolute aantallen telt³⁵. Cedoca stelt wel verder dat vanaf november 2016 er in Bagdad een duidelijk dalende trend was te zien die tot in april 2017 aanhield, waardoor de provincie Ninewa op de eerste plaats kwam te staan wat betreft dodelijke burgerslachtoffer, doch Bagdad blijft op de tweede plaats staan. Doch dient men er op te wijzen dat in januari 2017 Bagdad wederom de provincie was met het grootste aantal burgerslachtoffers³⁶, alsook in augustus 2017³⁷ en september 2017³⁸. Dit toont aan dat de situatie enorm fluctueert.

Het CGVS meldt ook niet dat de Cedoca eraan herinnert in zijn verslag dat er een risico is op onderwaardering van de gebruikte data, dat sommige slachtoffers niet altijd zichtbaar zijn, dat de média minder incidenten rapporteert tijdens de feestdagen en dat de overheid een censuur- en propagandabeleid houdt³⁹. Hierop heeft Uw Rechtspraak ook gewezen in twee arresten van 12 april 2016 n°165 615 en n°165 616 met betrekking tot de COI Focus Bagdad van 6 oktober 2015.

Voor al deze redenen, met betrekking tot de elementen in de COI Focus Bagdad van 05.07.2017, kan men niet zonder meer concluderen dat de trend van daling van het geweld in Bagdad van het afgelopen half jaar zich noodzakelijkerwijze zal voortzetten.

b) Kritiek van de COI Focus Bagdad van 05.07.2017

I- Anonieme bronnen en schending van het artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003

In het voornoemd arrest van 12 april 2016, is Uw Rechtspraak verder van mening dat « si une grande partie du rapport concerné se base sur des données publiques aisément accessibles, le Conseil constate qu'un certain nombre de constats, en particulier ceux concernant l'ampleur réelle du nombre de victimes et l'emprise des milices chiïtes sur la sécurité et le maintien de l'ordre, émanent de divers entretiens téléphoniques et courriels qui ne sont pas annexés audit document. Dès lors, le Conseil considère que la partie défenderesse n'a pas respecté le prescrit de l'article 26 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 précité. En conséquence, les décisions sont entachées d'une irrégularité substantielle, wtfespèee, rte- saurait être réparée par le Commi, et doivent être annulés conformément à l'article 39/2, §1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 ».

(Vrije vertaling : als een groot deel van het betrokken verslag op gemakkelijk toegankelijke openbare gegevens gebaseerd is, stelt de Raad vast dat een zeker aantal constatering, in het bijzonder die betreffende de reële omvang van het aantal slachtoffers en de invloed van de sjiitische milities op de veiligheid en de ordehandhaving, op verschillende telefonische onderhouden en brieven gebaseerd zijn, die niet in het voornoemde document werden bijgevoegd. Derhalve is de Raad van mening dat de Verwerende partij het voorschrijft van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet heeft geëerbiedigd. Bijgevolg zijn de beslissingen door een wezenlijke onregelmatigheid aangetast, die, in het onderhavige geval, door de Raad niet hersteld kunnen worden, en moeten ze overeenkomstig artikel 39/2, §1er, alinéa 2,2°, van de wet van 15 december 1980 geannuleerd worden).

Ook het verslag van de Cedoca van 05.07.2017, net zoals dat van 23.06.2016, is gedeeltelijk gebaseerd op "rechtstreekse contacten" om de veiligheidssituatie in Bagdad te evalueren waarvan de persoonlijke gegevens wegens vertrouwelijkheidsredenen niet bekend zijn gemaakt. In het rapport van CARITAS INTERNATIONAL en CIRÉ leest men met betrekking tot het verslag van 23.06.2016: « force est de constater que plusieurs e-mails ainsi qu'un entretien téléphonique sont à la source d'informations cruciales qui permettent au Cedoca d'évaluer la situation sécuritaire à Bagdad. Le Cedoca s'abstient de mentionner pourquoi ces personnes ont été contactées, et en quoi l'on peut raisonnablement croire qu'elles sont fiables. [...]. Or, le CGRA se base presque exclusivement sur le COI Focus Bagdad pour prendre sa décision concernant l'évaluation de la situation sécuritaire à Bagdad, le demandeur d'asile n'étant pas en mesure de vérifier les informations obtenues par le Cedoca par téléphone ou par voie électronique »40.

(...)

Alle rechtstreekse contacten die in het verslag Cedoca worden vermeld, zijn onbekend.

II. Gebrek aan volledigheid en verkorte weergave van de werkelijkheid

In de COI Focus van 05.07.2017. inventariseert Cedoca maar 14 bijzonder moorddadige aanslagen begaan in 2017 in Bagdad tot 30 juni 2017 (p. 52). Maar gezien de hierboven vertelde informatie en de informatie die met name door de site Irak Body Count wordt geïnventariseerd, werd een veel hoger aantal aanslagen begaan sinds het begin van het jaar 2017. Sinds verschillende maanden is Bagdad immers dagelijks het theater van aanslagen en aanvallen.

Dit verslag stemt dus niet met de werkelijkheid overeen en bewijst de verminkte visie waarmee hét CGVS bepaalde gegevens presenteert.

De COI Focus bevestigt voorts dat: « De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad is volgens het team voor van het Institutê of The Study of War veranderd: geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders met infanteriewapens meer, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. De tactiek van de kleinere geïmproviseerde springtuigen (Engels: Improvised Explosive Devices, IED's) maakt volgens het Institutê of The Study of War op langere termijn ook veel slachtoffers »42.

B, Rechtspraak van de RvV

Op 12 mei 2015 stelde de RvV dat er: uten eerste niet betwist wordt, noch door de verzoeker, noch door verweerder, dat c/e situatie in Irak, 'en meer bepas'd in Bagdad, sterk verslechterd in de afgehepen jaren en éai deze verslechtering leidt tot de toekenning van subsidiaire bescherming voor onderdanen van deze regio in Irak"43.

De Raad voegt toe: "Aangezien het duidelijk is uit de objectieve informatie die door de verdediging voorgebracht werden, maar ook door de aanvrager, dat de centrale regio van het land is het meest getroffen door geweld, een terugkeer van de aanvrager in dit deel van Irak, niet kan worden beschouwd. De situatie in Irak, met name in Bagdad, dat de gewone verblijfsgebied van de aanvrager, momenteel overeenkomt met een context willekeurig geweld als onderdeel van een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet, gezien de rapporten die naar voren werden gebracht door beide partijen, lijkt het in feite, dat het geweld willekeurig is en een reëel risico vormt voor burgers, voor hun leven of hun persoon, terwijl in casu niet aangetoond zou worden dat ze vervolgingen zouden vrezen op grond van hun ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, sectie A, § 2, van het Verdrag van Genève.

Ten gevolge hiervan, acht de Raad noodzakelijk om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen aan de verzoeker⁴⁴".

Bovendien heeft de RvV op 12 april 2016 twee arresten n°165.615 en n°165.616 genomen die beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de van subsidiaire beschermingsstatus vernietigen en het CGVS vragen aanvullende maatregelen van instructie te nemen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad.

In het arrest n°165 616, is Uw Rechtspraak van mening dat :

(...)

In hetzelfde arrest heeft Uw Rechtspraak voorts twijfels geuit over « l'existence dans ledit rapport [ndlr. le rapport Cedoca - COI Focus - Irak - Bagdad] d'élément concret et pertinent permettant de conclure à ladite baisse significative. En effet, après consultation des sources mentionnées et référencées dans le rapport au Cedoca, le Conseil relève ce qui suit : selon le site Iraq Body Count, le nombre de victimes civiles à Bagdad pour l'année 2015 est d'environ 2500, alors qu'il était d'environ 3000 pour l'année 2013 ; le nombre d'incident quant à lui, apparaît semblable au chiffre de l'année 2014, soit environ 1400 et est, en outre, sensiblement plus élevé que le chiffre de l'année 2013 qui était d'environ 900 ».

(Vrije vertaling : het bestaan in bovengenoemde verslag [ndlr. het verslag Cedoca - COI Focus - Irak - Bagdad] van concreet en relevant element dat het mogelijk maakt om tot het besluit te komen van een belangrijke daling. Na raadpleging van de bronnen vermeld en verwezen in het verslag van Cedoca, stelt de Raad immers wat volgt vast : volgens de site "Iraq Body Count", is het aantal burgerlijke slachtoffers in Bagdad voor het jaar 2015 van ongeveer 2500, terwijl het van ongeveer 3000 voor het jaar 2013 was; het aantal incidenten blijkt gelijk aan het cijfer van het jaar 2014, d.w.z ongeveer 1400 en is, bovendien, aanzienlijk hoger dan het cijfer van het jaar 2013 dat van ongeveer 900 was).

Uw Rechtspraak heeft ook een arrest genomen op 6.06.2016 (n°169 112) die een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vernietigd : In het licht van de meest recente gebeurtenissen, en gezien de fluctuerende situatie in de Iraakse hoofdstad, heeft Uw Rechtspraak besloten dat het wenselijk zou zijn dat het CGVS aanvullende maatregelen van instructie zou nemen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad.

Heel recent, heeft Uw Rechtspraak op 28.09.2016 een arrest genomen (n°175 342) die een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vernietigd, onder meer voor volgende reden :

(...)

C. Verslagen en internationale pers

(...)

D. De cijfers en de recente gebeurtenissen in Bagdad (oktober 2016 - september 2017)

(...)

3. Het onvermogen van de Staat om de burgers te verdedigen

Volgens Caritas, kan de Regering de Iraakse burgers wegens verschillende redenen niet beschermen: corruptie, gebruik van defecte detectors van explosieven, onvermogen en gebrek aan wil om de sjiitische milities te controleren, toenemende criminaliteit door gangs, misdadigers et milities die voor hun eigen rekening handelen.

Men kan trouwens in het verslag van de Cedoca van juni 2016 lezen : « Uit verschillende bronnen blijkt dat de sjiitische milities in Bagdad, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het geweld in Bagdad (met uitzondering van de aanslagen met springstof, deze zijn toe te schrijven aan ISiS en eventueel nog andere soennitische groeperingen). 58 Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden, kunnen de milities straffeloos te werk gaan, en kunnen de officiële veiligheidsdiensten daar maar weinig tegen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie. Bij confrontaties tussen de milities en het léger en de politie zijn het de ordediensten die doorgaans aan het kortste einde trekken » (p. 11-12).

Volgens Human Rights Watch, « in Baghdad and Diyala, criminal gangs who Sunni victims say are affiliated with the Iraqi security services and Shia militias carried out uninvestigated assassinations and threats » . (Vrije vertaling: in Bagdad en Diyala, voeren criminele bendes die door de soennitische slachtoffers gezegd worden aangesloten te zijn bij de Iraakse veiligheidsdiensten en sjiitische milities, ononderzochte moorden en bedreigingen uit). Talrijke Iraakezen manifesteren sinds maanden in de Iraakse hoofdstad tegen de corruptie van de regering, eisend dat de omgekochte hooggeplaatsten voor verantwoordelijk worden gehouden en dat een nieuwe regering wordt opgesteld. De situatie is op 30 april 2016 fel verslechterd wanneer de demonstranten de Groene Zone zijn binnengedrongen. Deze gebeurtenissen geven blijk van het algemene ongenoegen van de bevolking betreffende de politieke klasse die omgekocht is en onbekwaam om de uitdagingen waarmee het land kampt, aan te gaan.

4. Het argument van de opvang van IDP's

De CGVS weigert een subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan Bagdadse burgers onder meer omdat Bagdad een groot aantal IDP's van andere zones van het land ontvangt.

Opnieuw stelt Uw Rechtspraak zich vragen over dit argument in zijn voornoemd arrest van 12 april 2016 : « il en va de même concernant le motif des décisions entreprises indiquant, sans davantage de nuance, que Bagdad accueille un grand nombre de personnes déplacées en provenances d'autres régions du pays : en effet, le Conseil se demande en quoi le fait que des personnes qui cherchent à se réfugier dans la capitale pour fuir des zones de guerre ou sous le contrôle d'organisations terroristes, peut être révélateur d'une quelconque absence de violence aveugle dans cette partie du pays où ils trouvent refuge. De plus, ainsi qu'il ressort d'un document référencié dans le rapport du Cedoca susmentionné (UNHCR, Position on returns to Iraq, octobre 2014, page 4), le fait que la majorité des personnes déplacées à l'intérieur de l'Irak le sont, notamment, au sein même des provinces de Ninewa et d'Al-Anbar, pourtant notoirement en proie à une situation de violence aveugle conduisant actuellement la partie défenderesse à octroyer la protection subsidiaire aux ressortissants de ces régions, conduit encore davantage le Conseil à s'interroger sur la pertinence d'un tel argument ».

(Vrije vertaling: hetzelfde geldt voor de reden van de ondernomen beslissingen die, zonder enige nuance meedelen, dat Bagdad een groot aantal ontheemden ontvangt afkomst uit andere gebieden van het land: de Raad vraagt zich immers af in welke mate net feit dat personen die zones van oorlog of onder de controle van terroristische organisaties proberen te ontvluchten in de hoofdstad, indicatief zou zijn van de afwezigheid van willekeurig blind geweld in het deel van het land waar zij schuilplaats vinden. Bovendien, zoals blijkt uit een document waarnaar verwezen wordt in het verslag van bovenvermelde Cedoca (UNHCR, Positie men returns to Iraq, oktober2014, bladzijde 4) zet het feit dat de meerderheid van de ontheemden binnen Irak zich in de provincies Ninewa en Al-Anbar bevinden, die toch evident prooi zijn van een situatie van blind geweld die momenteel het verdedigende deel ertoe aanzet zijn om de subsidiaire bescherming toe te staan aan de onderdanen van deze gebieden, de Raad ertoe aan om zich vragen te stellen over de relevantie van dergelijk argument).

Opnieuw brengt geen enkel element van het verslag van Cedoca van 05.07.2017 een verklaring wat dit element betreft.

« De opeenvolgende golven van vluchtelingen uit de oorlogsgebieden heeft de autoriteiten ertoe gebracht om de verhuis van ontheemden naar het stadscentrum wettelijk te beperken tot diegenen die over een lokale sponsor beschikken. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht hebben gezocht bedroeg op 30 mei 2017 38.394 personen. Wie Bagdad ontvluchtte, trok vooral naar de provincies Suleimaniya, Erbil en Anbar. De grote vluchtbewegingen naar Bagdad behoren tot het verleden: terwijl door de actuele crisis van juni 2014 tot en met maart 2016 niet minder dan 321.114 personen naar of binnen de provincie Bagdad zijn gevlucht, zijn er van april 2016 tot 17 oktober 2016 (begin van het Mosul-offensief) nog maar 9.738 personen toegekomen. Vanaf 17 oktober 2016 tot 15 juni 2017 zijn er opnieuw meer mensen naar Bagdad gevlucht: 20.682. Er is een terugloop van het absolute aantal ontheemden in Bagdad vast te stellen: van 8 december 2016 tot 15 juni 2017 zakte dit met 98.760 personen. Van wie Bagdad ontvluchtte naar een andere provincie heeft in mei 2015 91 % aan de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) duidelijk gemaakt te willen terugkeren, 4 % wacht af, en slechts 1 % wenst zich te integreren in de huidige omgeving. Meer dan 60 % van deze groep leeft in huurwoningen, 27 % verblijft bij familie. Ook de ontheemden uit andere provincies die nu in Bagdad verblijven hebben heel duidelijk te kennen geven om terug te willen keren. De meeste zijn Arabische soennieten afkomstig uit tribale gebieden in Anbar, waarbij over sterke familiale structuren beschikken. De IDP's in Bagdad lijden over het algemeen onder slechte woonomstandigheden, een gebrek aan werk, de gestegen levensduurte en de onveiligheid in de hoofdstad » 160

Verzoekster stelt zich voorts de vraag van de relevantie van dit argument: het feit dat Bagdad mensen uit zones die nog erger getroffen worden, ontvangt, bewijst in geen enkel geval de afwezigheid van blind geweld in de hoofdstad. Het lijkt voorts logisch voor de verzoekster dat personen die niet noodzakelijkerwijs de veiligheidssituatie in de verschillende gebieden van hun land kennen, naar Bagdad willen trekken, dat uiteindelijk toch de hoofdstad van het land is.

5. Het argument van de continuïteit van het openbare leven in Bagdad

Een van de argumenten van de CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen aan de Bagdadse burgers is die van de voortzetting van het openbare leven.

Maar Uw Rechtspraak verwonderde zich, terecht, in het voornoemde arrest van 12 april 2016, over zo'n redenering aangezien het openbare leven evenmin in 2014 of begin 2015 heeft gestopt, periodes waar de CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toekende:

(...)

Geen enkel element in het verslag van de Cedoca van 05.07.2017 kan het verschil in behandeling uitleggen tussen de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie op basis van het argument van de voortzetting van het openbare leven in Bagdad. Men kan trouwens nog steeds in de COI Focus

lezen dat « volgens de Régional Research & Information Officer van UNHCR viel het openbare leven in de stad zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 niet stil »¹⁶¹, zonder enige verklaring die het mogelijk maakt om uit te begrijpen waarom de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie verschillend zijn en een verschillende behandeling impliceren.

We merken trouwens op dat talrijke bronnen een vergelijkende situatie in Damascus vermelden¹⁶², stad waarvoor de CGVS nochtans van mening is dat er ernstige redenen zijn om te geloven dat elke burger er één reëel risico loopt tegen zijn leven of zijn persoon door het enige feit van zijn aanwezigheid. Dit argument van de CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren aan Bagdadse burgers lijkt voorts waanzinnig volgens de verzoekster. In een stad die dergelijke situatie van oorlog, aanslagen, aanvallen en geweld sinds 13jaarkent, moet het leven op een of andere manier kunnen doorgaan. Men kan zich aldus terecht afvragen of het in casu werkelijk om een voortzetting van het openbare leven gaat. De inwoners van de stad zijn vandaag aan deze situatie gewend. De veiligheidssituatie in Bagdad is zeker rampzalig, rriaar vertegenwoordigd vandaag hun dagelijks leven sinds meer dan 13 jaar, Gezien deze beschouwingen, kan men redelijkerwijs geen afwezigheid van blind geweld afleiden uit het feit dat verschillende openbare structuren blijven werken in Bagdad.

III. IN U1TERST ONDERGESCHIKTE ORDE

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) alsook artikel 26 van het koninklijk besluit van 11.07.2003.

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Voor deze redenen past het om de bestreden beslissing te vernietigen.

1. SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 §2 C) VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HETGRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

Verweerder erkent het volgende : "Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn".

Het UNHCR stelt echter in haar Position on returns to Iraq dat het hele land werd getroffen, op directe of indirecte wijze, door de huidige crisis en er bij andere landen aandringt om geen gedwongen terugkeer naar Irak uit te voeren - zonder een onderscheid te maken tussen de regio's.

Ih het rapport van het UNHCR van november 2016, waarnaar verweerder meent zich te hebben verwezen, wordt gesteld dat: "Since 2014, there has reportedly been a renewed surge in targeted violence against Sunni Arabs in Baghdad and other government-controlled areas of Iraq, with Sunni Arabs exposed to death threats, house démolitions and forced expulsion, 114 abduction/disappearance, and extra-judicial execution. 115 Sunni civilians, including !DPs, have reportedly been targeted by the ISF and forces affiliated wiih the PMUs for killings and thé destruction of homes, shops and mosques in apparent acts of reprisai following ISIS attacks aimed at Shi'ite civilians."¹⁶⁴

(...)

Artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt in § 1 van hetzelfde artikel de bedoelde ernstige inbreuken: "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger aïs gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

De wet van 15 december 1980 en de "Kwalificatierichtlijn"¹⁶⁵ bevatten geen spoor van de vergelijking tussen de verschillende regio's van hetzelfde land om het bestaan te. bepalen van ernstige bedreigingen tegen het leven, van willekeurig geweld of gewapend conflict.

Het doet er niet aan toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn dan anderen: als de stad of de regio van waaruit een asielzoeker is afkomstig, is onderworpen aan willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, moet de status van subsidiaire bescherming hem worden verleend.

In casu, schendt verweerder artikel 48/4, § 2 c) door het induceren van een notie van vergelijking in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus.

B.

Bovendien stelt verweerder dat er nu in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld is zo hoog dat er ernstige redenen bestaan om te geloven dat de loutere aanwezigheid in Bagdad een reëel risico met zich meebrengt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging tegen het leven of de persoon in de zin van het voormelde artikel 48/4 §2 c).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 verwijst naar ernstige redenen om te geloven dat, moest een persoon terugkeren naar de plaats waar hij oorspronkelijk verbleef, hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Ernstige schade wordt onder meer omschreven als "ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Het bestaan van een situatie van willekeurig geweld als gevolg van bedreigingen van het leven van burgers, is precies wat er wordt beschreven in artikel 48/4, § 2 c) van de wet.

Dit artikel spreekt niet van een zekere mate of een bepaalde intensiteit van willekeurig geweld. Integendeel, de aanwezigheid van willekeurig geweld impliceert bedreigingen tegen het leven van burgers.

Verweerder is van mening dat er een situatie van willekeurig geweld gaande is in Bagdad, maar is van mening dat de mate van willekeurig geweld niet hoog genoeg is om overeen te komen met de definitie van subsidiaire bescherming.

Door te beweren dat er een zekere mate van willekeurig geweld vereist is om subsidiaire bescherming te bieden, schendt verweerder artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 door voorwaarden toe te voegen aan de wet.

2. SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKEMOTIVERING VAN ADMINISTRatieve HANDELINGEN.

A.

Verweerder beweert met betrekking tot het document "UNHCIR's Position on returns to Iraq" van november 2016 dat "Nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complémentaire vorm van bescherming te bieden". '166 Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Het UNHCR stelt dat, wanneer het Verdrag van Genève niet van toepassing is op een persoon afkomstig vanuit Irak, er bredere criteria worden toegepast die betrekking hebben tot de status van vluchteling, zoals opgenomen in de relevante regionale instrumenten of aanvullende vormen bescherming¹⁶⁷.

In casu, dient men de nadruk te leggen op het feit dat het UNCHR aan de Kwalificatierichtlijn, de naam geeft van richtlijn van "personen die nood hebben aan een subsidiaire bescherming". Het is al het ware om de nadruk te leggen op dit aspect van de richtlijn, wanneer de vluchtelingenstatus geweigerd werd.

Daarom is het onjuist om te beweren dat het UNHCR de toekenning van subsidiaire bescherming niet zou aanraden ten aanzien van mensen uit Irak. Het UNHCR dringt integendeel de overheden erop aan het onderzoek van de voorwaarden niet te beperken tot het status van vluchteling, maar bredere criteria van bescherming te zoeken, zoals die voor subsidiaire bescherming.

In casu, schendt de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen, omdat de motivering niet voldoende adequaat is in het licht van de informatie die vervat ligt in de voornoemde bronnen.

B.

Bovendien was verweerder van mening tot in augustus 2015 dat men aan personen afkomstig uit Bagdad de subsidiaire bescherming moest toekennen, omwille van het willekeurige geweld dat er toen gaande was, maar zegt dat sinds eind oktober 2015/april 2016 de situatie in Bagdad niet overeenkomt met artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980.

Verweerder legt absoluut niet uit in welke mate de situatie is veranderd in Bagdad sinds augustus 2015, terwijl verzoekster hierboven heeft aangetoond dat de situatie niet dermate is veranderd om een weigering tot de verlening van de subsidiaire bescherming te rechtvaardigen.

De bestreden beslissing schendt de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen aangezien het absoluut niet motiveert welke veranderingen er hebben plaatsgevonden in Bagdad sinds de maand augustus 2015 die de weigering om de status van subsidiaire bescherming te verlenen kunnen rechtvaardigen.

3. SCHENDING VAN ARTIKEL 26 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT TOT REGELING VAN DE WERKING VAN EN DE RECHTSPLEGINGVOOR HET COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Verweerder verwijst naar een aantal vaststellingen, zonder op enige wijze haar beweringen te staven.

Nochtans stelt artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat: "De Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten kan zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail. In het administratief dossier moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet

schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn telefoonnummer, en datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgehad vermelden alsook een kort overzicht van de vragen die tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven".

De RvV specificeert dat168: "De Raad van State was in dit verband van oordeel in haar arrest nr. 223 434 van 7 mei 2013, dat "[...] deze bepaling [artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003] past in de uitbreiding van een rechtspraak van het Hof van de Raad van State, die zich zeer had gereserveerd getoond "[..Met betrekking tot de verzamelde bewijzen door middel van telefonische- of elektronische middelen, worden deze bewijzen slechts toegelaten mits de bron van de informatie, de exacte identiteit van de persoon die de basis vormt en de wijze waarop het was verzameld worden gespecificeerd in de beslissing of, althans, in het administratieve dossier; [...dit is de reden waarom artikel 26, paragraaf 2 van het koninklijk besluit heeft bepaald dat de redenen waarom een persoon of instelling worden gecontacteerd, en degenen die de betrouwbaarheid Van deze personen en instellingen kunnen aantonen, opgenomen worden in het administratief dossier en dat wanneer de informâmes worden verzameld via telefoon, een "gedetailleerd verslag" vereist is en ook specifieke verwijzingen moet bevatten; [...het doel van deze maatregel is volgens het verslag aan de koning, om de juistheid van de daarin vervatte informatie te controleren; [...in geval van niet-naleving van artikel 26, reeds aangehaald, is het niet nodig dat dit artikel niet is voorgeschreven op straffe van nietigheid om een dergelijke onregelmatigheid te censureren; [...de aanwijzingen voorzien in het kader van deze bepaling met het oog op de waarborg van de tegenstelbaarheid van debatten en om de controle te waarborgen van de betwiste bronnen laat toe om te beoordelen dat hun niet-naleving een "materiële onregelmatigheid" in de zin van artikel 39/2, § 1, paragraaf 2, 2 van de voornoemde wet van 15 december 1980 dat toelaat (aan de Raad) om de bestreden beslissing te vernietigen hetzij voor de reden dat de bestreden beslissing is aangetast door ernstige onregelmatigheid die niet kan worden hersteld door de Raad, hetzij omdat er essentiële elementen ontbreken die impliceren dat de Commissie niet kan concluderen dat de bevestiging of wijziging bedoeld in 1° zonder verdere onderzoeksmaatregelen te hebben uitgevoerd.(Raad van State, arrest nc223 434 van 7 mei 2013)".

Daarom moet opgemerkt worden dat de bestreden beslissing absoluut niet gestaafd wordt, behalve door middel van twee documenten waaruit informatie blijkt die op haarbeurt ook niet gestaafd wordt.

Anderzijds, verwijst de COI van 05.07.2017 voor de informatie die het bevat naar websites en URL's die niet worden genoemd, inderdaad vaak wordt enkel verwezen door middel van de vermelding van het woord "URL", zonder enige precisering van de desbetreffende URL.

Alle informatie die afkomstig zijn van het internet hebben dus geen referentie: de verzoekster is dus absoluut niet in staat om de controle te voeren over de betwiste bronnen en om de naleving van het voornoemde artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 te verzekeren, aldus wordt dit artikel geschonden.

Bovendien zijn veel referenties van de COI e-mails die niet worden overgenomen in het rapport, waarvan de auteurs soms zelfs niet worden gespecificeerd:

Institute for the Study of War, email van 16/09/2015169

Hooggeplaatste medewerker internationale organisatie in Bagdad, email van 16/09/2015, 02/10/2015, 21/03/2016170

UNHCR Régional Reseach & Information Officer, Office of the MENA Director in Amman, telefoongesprek, 16/09/2015171

In een arrest van 15/09/2015172, stelt de RvV : "verzoekster verwijt de niet vermelding in het administratieve dossier van de informatie waarop de verweerder zich heeft gebaseerd, met inbegrip van de inhoud van de telefoon en email, met de gestelde vragen en gegeven antwoorden" en oordeelde dat "verweerder niet voldaan heeft aan de eisen van artikel 26 van het voornoemde koninklijk besluit van 11 juli 2003". In dezelfde zin heeft uw Raad geoordeeld in augustus 2015 dat de "informatie [...] is gebaseerd op een e-mail [...] Hoewel verweerder een overzicht geeft van het antwoord vervat in deze email, merkt de Commissie op dat het niet was verbonden aan het administratief dossier. Om deze redenen kan de Raad niet op adequate wijze de inhoud controleren van de informatie die werden uitgewisseld".

in een arrest n° 165 616 van 12 april 2016, heeft Uw Rechtspraak betreffende de COI Focus Bagdad van 6.10.2015 gesteld dat « si une grande partie du rapport concerné se base sur des données publiques aisément accessibles, le Conseil constate qu'un certain nombre de constats, en particulier ceux concernant l'ampleur réelle du nombre de victimes et i emprise des milices chiites sur ia sécurité et le maintien de ordre, émanent de divers entretiens téléphoniques et courriels qui ne sont pas annexés audit document. Dès lors, le Conseil considère que la partie défenderesse n'a pas respecté le prescrit dé l'article 26 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 précité. En conséquence, les décisions sont entachées

d'une irrégularité substantielle, qui, en l'espèce, ne saurait être réparée par le Conseil, et doivent être annulées conformément à l'article 39/2, §1er alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 ».

(...)

Een gelijke redenering dient genomen te worden met betrekking tot de COI Focus Bagdad van 05.07.2017: er wordt namelijk verwezen naar dezelfde e-mails dan bij het opstellen van de COI Focus Bagdad 6.10.2015 en zelfs nieuwe berichten verzonden in 2016. Dit is tegenstrijdig met artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 omdat verzoekster niet in staat is om de inhoud van deze contacten na te gaan. De bestreden beslissing schendt dus het artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Om deze redenen dient de bestreden beslissing, in uiterst ondergeschikte orde, vernietigd te worden.”

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende stukken toe:

- *Documented civilian deaths from violence* (Iraq Body Count);
- CGVS, Veiligheidssituatie in Bagdad, 29 april 2016;
- CGVS, *Note de politique de traitement*, 2 juni 2015;
- CGVS, *Note de politique de traitement*, 3 september 2015;
- CGVS, *Note de politique de traitement*, 26 oktober 2015;
- CGVS, *Note de politique de traitement*, 28 april 2016;
- CGVS Beleidsnota, 25 augustus 2017.

Met een aanvullende nota, ingediend op 30 mei 2018, legt de verwerende partij het volgende stuk neer: “COI Focus. Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals

vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de bestreden weigeringsbeslissing

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt de ingeroepen vrees voor vervolging niet aannemelijk geacht. Deze beoordeling steunt op de volgende redengeving:

(i.) Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat de aanvraag steunt op andere motieven als deze die initieel werden aangehaald door verzoekster en haar echtgenoot. De asielaanvraag steunt thans op de problemen die verzoekster zou hebben ondervonden met haar echtgenoot en haar familie sinds ze werd uitgehuwelijkt.

1. Het is opmerkelijk dat verzoekster pas in de huidige aanvraag, bijna twee jaar na haar aankomst in België, aanhaalt dat ze gedwongen werd om te huwen en door haar echtgenoot werd mishandeld. Ze maakte hier geen melding van in haar eigen asielprocedure. Ze diende nochtans reeds twee keer een asielaanvraag in en ging telkens in beroep. Ze verklaart dat dit uit schrik was (CGVS p.6). Nochtans werd zij er bij het gehoor van haar eerste asielaanvraag duidelijk op gewezen dat haar verklaringen vertrouwelijk waren (CGVS X p.1).

2. Verzoekster diende zelf geen nieuwe asielaanvraag in zodat deze nieuw voorgehouden problematiek niet ten volle kan worden onderzocht. In het gehoor werd duidelijk gewezen op het feit dat een gehoor in het kader van de asielaanvraag van haar kind niet de juiste context was om het hierover te hebben, hetgeen door de advocaat ook werd toegegeven (CGVS p.10-11). Verzoekster zelf nogmaals oproepen voor een interview was niet aan de orde, gelet op het gebrek aan vrees ten opzichte van Irak (zie verder). Als verzoekster zelf de noodzaak zou voelen meer te vertellen over haar problemen met haar echtgenoot en diens familie omdat zij hierdoor een vrees koesterde ten opzichte van Irak, kan verwacht worden dat ze op basis van deze elementen zelf een nieuwe asielaanvraag zou indienen.

3. Verder blijkt dat verzoekster amper stappen heeft ondernomen om van haar man te scheiden. Ze diende enkel een klacht in omdat ze door hem zou zijn geslagen. De politie zou gezegd hebben dat het een familiaal probleem was en verder niets gedaan hebben. Verzoekster beweerde dat ze na het gehoor bij het CGVS verdere stappen zou ondernemen om via een advocaat een aanvraag te doen om te scheiden. Er werd op gewezen dat verdere documenten omtrent de echtscheidingsprocedure en eventueel andere documenten om de situatie te staven moesten worden voorgelegd. Dit is niet gebeurd.

(ii.) Uit de verklaringen van verzoekster blijkt niet dat haar zoon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft bij een eventuele terugkeer naar Irak. Gevraagd wat met hem zou gebeuren bij een terugkeer naar zijn land antwoordde verzoekster dat zij gedood zouden worden en hij gezien zou worden als de zoon van een prostituee. Hij zou dan misschien naar een weeshuis worden gebracht en door niemand graag gezien worden (CGVS p.8-9). Dit alles is niet alleen zeer hypothetisch, evenmin maakt ze ergens melding van het feit dat verzoeker zelf vervolgd zou worden. Zijn vader, zo zegt verzoekers moeder, heeft hem hier in België een keer van school ontvoerd om zijn moeder onder druk te zetten. Toen bleek dat hij niet voor hem kon zorgen, bracht hij hem terug naar zijn moeder (CGVS p.4). Dit wijst er niet op dat hij het slecht met verzoeker zou voorhebben.

(iii.) De klacht tegen verzoeksters echtgenoot werd enkel opgesteld op grond van de verklaringen van verzoekster. Van de afdruk van de bedreigingen via 'Viber' aan het adres van verzoekster kan de authenticiteit niet worden nagegaan. Beide documenten hebben een te zwakke bewijskracht om haar verklaringen te ondersteunen. Ze vormen bovendien geen indicatie voor een persoonlijke vrees ten opzichte van Irak in hoofde van het minderjarige kind.

b. Beoordeling

Onder de hoofding "*II. Weerlegging van de argumenten van de tegenpartij/1. De kwetsbaarheid en zeer jonge leeftijd van verzoeker*", voert verzoekster aan dat haar zoon omwille van zijn zeer jonge leeftijd - vier jaar op het ogenblik van het interview - niet naar behoren werd gehoord en dat het merendeel van de antwoorden werd gegeven door zijn moeder.

De Raad merkt vooreerst op dat in de uiteenzetting van het middel niet wordt geduid welke rechtsregel hiermee geschonden zou zijn. Verzoekster vervolgt zelf met het citeren van de verklaringen die zij aflegde tijdens het interview en die allen betrekking hebben op de problematiek van haar huwelijk en het aangevoerde partnergeweld. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt aldus niet dat door de wijze waarop het kind persoonlijk werd gehoord, werd nagelaten specifieke elementen met betrekking tot enige vervolging ten aanzien van het kind te onderzoeken. Verzoekster verwijst weliswaar in algemene termen naar de kwetsbaarheid van het kind en voert aan dat haar kind, dat gedurende het gehele interview aan het spelen was en niet reageerde op de vragen, niet op een aangepaste manier werd geïnterviewd. Op geen enkele wijze duidt zij daarmee *in concreto* aan op welke wijze het belang van het kind zou zijn geschonden. Ze beperkt zich tot het duiden van haar eigen situatie, de problemen in het kader van haar huwelijk, maar nergens blijkt dat er persoonsgebonden elementen met betrekking tot een vervolgingsvrees in functie van haar minderjarige zoon worden aangevoerd.

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat *in casu* werd nagelaten specifieke elementen met betrekking tot de kwetsbaarheid van het kind na te gaan. Dit wordt ook bevestigd door de verdere uiteenzetting van het middel waarin verzoekster uitsluitend elementen aanvoert met betrekking tot de problemen met haar echtgenoot.

De Raad stelt bijgevolg vast dat het middel, in de mate het betrekking heeft op de belangen van het kind of een vervolgingsvrees in hoofde van het kind zelf, niet gegrond is.

In de mate verzoekster aanvoert dat het minderjarige kind een vrees voor vervolging heeft omwille van de asielmotieven van de ouders, merkt de Raad op dat de asielmotieven van verzoekster en haar echtgenoot reeds werden beoordeeld met de beslissingen van het CGVS van 20 juni 2016 en 3 maart 2017, zoals bevestigd door de Raad met arrest nr. 176 757 van 24 oktober 2016 en arrest nr. 188 661 van 20 juni 2017. In de mate verzoekster aldus verwijst naar de vrees voor vervolging van haar echtgenoot/de vader omwille van de desertie uit het Iraakse leger, merkt de Raad op dat dit motief werd beoordeeld in de hierboven vermelde beslissingen/arresten en niet aannemelijk werd geacht. Deze beoordeling is definitief en verzoekster brengt geen nieuwe stukken bij met betrekking tot de desertie. Verzoekster kan in hoofde van haar kind niet dienstig verwijzen naar de desertie van zijn vader bij het beoordelen van de huidige aanvraag.

Verzoekster voert vervolgens aan dat zij werd uitgehuwelijkt en dat zij nu ten gevolge van huiselijk geweld wenst te scheiden. Verzoekster voert aan dat het motief dat zij dit nooit eerder heeft aangehaald in haar eerdere asielaanvragen aangezien deze feiten slechts een korte tijd geleden zijn begonnen. Tezelfdertijd voert ze aan dat ze dit niet eerder verklaarde omdat ze schrik had van haar echtgenoot. De Raad treedt evenwel op dit punt het CGVS bij waar wordt vastgesteld dat verzoekster reeds twee asielaanvragen heeft ingediend, dat zij daarbij afzonderlijk van haar man werd gehoord, dat haar werd gewezen op de betrouwbaarheid van haar verklaringen en dat zij tegen beide beslissingen van het CGVS beroep aantekende. Verzoekster beschikte derhalve wel degelijk over de gelegenheid om de problemen met haar echtgenoot uiteen te zetten.

De Raad treedt het CGVS ook bij waar wordt vastgesteld dat verzoekster zelf geen nieuwe asielaanvraag indiende. Terecht merkt het CGVS op dat een gehoor in het kader van de asielaanvraag van haar kind niet de juiste context is om deze elementen te onderzoeken. Er kan van verzoekster worden verwacht dat, indien zij daadwerkelijk een vervolgingsvrees koestert ten aanzien van haar echtgenoot en haar familie, zij op basis van deze elementen zelf een nieuwe asielaanvraag zou indienen, teneinde de asielinstanties toe te laten deze elementen grondig te onderzoeken.

Verzoekster weerlegt ook niet dat zij amper stappen heeft ondernomen om van haar man te scheiden. Het enige stuk dat ze voorlegt is de klacht die ze indiende bij de politie. Er blijkt niet dat verzoekster verdere stappen heeft ondernomen om via een advocaat een echtscheidingsprocedure op te starten. Hoewel verzoekster werd verzocht om verdere documenten omtrent de echtscheidingsprocedure en eventueel andere documenten voor te leggen, is dit niet gebeurd. Ook in het kader van de huidige beroepsprocedure laat verzoekster na enig bijkomend stavingsstuk neer te leggen met betrekking tot de aangevoerde problematiek. De Raad treedt dan ook het CGVS bij waar deze stelt dat de voorgelegde documenten (een klacht bij de politie op grond van verklaringen van verzoekster en een afschrift van bedreigingen via 'Viber' waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan) een te zwakke bewijskracht hebben om de verklaringen van verzoekster te ondersteunen. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wordt er in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd in deze documenten. De Raad tilt er in dit verband ook aan dat verzoekster heeft nagelaten tot op heden enig bijkomend document ter ondersteuning van haar bewering neer te leggen.

Ook verzoeksters beweringen ten aanzien van een gevaar voor haar kind worden tegengesproken door de vaststelling dat haar echtgenoot hun zoon naar verzoekster terugbracht nadat bleek dat hij niet goed voor hem kon zorgen.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeksters problemen en die van haar zoon niet aannemelijk worden gemaakt. Verzoekster, die geen overtuigende bewijselementen voorlegde, legde evenmin overtuigende verklaringen af met betrekking tot de beweerde problemen met haar echtgenoot. Ook de redenen waarom ze dit niet eerder kon aanvoeren, komen de Raad niet overtuigend over. Aangezien de beweerde beschuldigingen van prostitutie en de bedreigingen door haar familie eveneens hun oorzaak vinden in de beweerde problemen met haar man, worden ook deze elementen niet aannemelijk geacht. Uit de door verzoekster aangevoerde elementen blijkt onvoldoende dat zij bij een terugkeer naar Irak als vrouw een gepronnde vrees voor vervolging heeft.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster de voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont, waaruit blijkt dat haar zoon een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

Verzoekster verwijst daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (*cf.* punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims

for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de

politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Iraakzen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Iraakzen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

De door verzoekster aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de in de bestreden beslissing vermelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De Raad merkt bovendien op dat de informatie vervat in de door de commissaris-generaal toegevoegde 'COI Focus' "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 26 maart 2018 deze situatie genoegzaam bevestigt.

De door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad is niet relevant bij gebrek aan precedenterwerking en omdat elk dossier individueel wordt beoordeeld. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt bij deze beoordeling in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Irak is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen. Deze is bovendien van (veel) recentere aard dan de informatie waarop de door verzoekster aangehaalde arresten zijn gesteund en werd onder meer aangereikt door verzoekster zelf.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan*

leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoekster in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dit zelfs wanneer het geweld haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Verzoekster toont verder geen persoonlijke omstandigheden aan die maken dat zij of haar zoon, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in hoofd van haar zoon zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

Wat de schending van artikel 26 van het PR CGVS betreft, wijst de Raad er op dat het in voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielaanvraag voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. De Raad is dan ook van oordeel dat de door verzoeksters bekritiseerde ‘COI Focus’, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers’ asielaanvraag, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoekster tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Waar verzoekster vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT